

Arrest

nr. 294 389 van 19 september 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X
Voogd: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. DELHEZ
Avenue de Fidevoye 9
5530 YVOIR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 mei 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 maart 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 augustus 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, in aanwezigheid van haar voogd en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat S. DELHEZ en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en België te zijn binnengekomen op 2 september 2021, dient op 3 september 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 10 december 2021 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 21 december 2022.

1.3. Op 28 maart 2023 neemt de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing die aangetekend wordt verstuurd op 30 maart 2023 en luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Je verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn uit Kot, Nangarhar. In het kader van je verzoek om internationale bescherming haal je volgende feiten aan. Je woonde in Afghanistan samen met je moeder, vader, broers en zussen, oma en oom langs vaderskant en zijn gezin. Je kwam naar België met je neef Z. (CG: X)

Jouw vader en je oom werkten bij de overheid. De taliban kwam 's nachts naar jullie huis en bedreigde je oma, ze zeiden dat haar zonen moesten stoppen met hun werk. Een paar dagen later kwam de taliban opnieuw, ze vroegen of je oma de boodschap al doorgegeven had. Ze dreigden de volgende keer de oudste zonen, jij en je neef dus, mee te als je vader en oom niet stopten met hun. Je vader kon echter niet zomaar stoppen, dan zou hij problemen krijgen.

Een paar dagen later kwam de taliban voor de derde keer. Ze namen jou en je neef mee naar buiten en sloegen jullie. Je moeder en oma smeekten om jullie vrij te laten. De mannen lieten jullie vrij, maar dreigden jullie de volgende keer af te maken, als jullie vaders er niet waren. Oma beloofde dat jullie vaders binnen drie of vier dagen in het dorp zouden zijn.

Je vader overlegde met de man van je tante en besliste dat jij en je neef het land moesten verlaten. Jullie werden naar de stad gebracht en reisden van daaruit verder naar Iran en dan naar België. Jij diende op 3 september 2021 een verzoek om internationale bescherming in, net als je neef Z..

Na je vertrek nam de taliban de macht over in Afghanistan. Drie maanden later hoorde je dat je vader en oom naar Iran gevlucht waren. Je moeder en broers en zussen wonen nog in Afghanistan.

Ter staving van je verzoek leg je de taskara van je vader en documenten, badges en foto's over het werk van je vader en je oom neer.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan jouw verplichtingen. Je vreest dat de taliban je bij terugkeer naar Afghanistan zal doden (p.13).

Doorheen je vluchtrelaas valt op dat de taliban onlogisch gedrag vertoont. Er moet dan ook vastgesteld worden dat je relaas niet overtuigt. De derde keer dat de taliban bij jou aan huis waren, namen ze jou en je neef mee (p.6). Je zegt dat jij en je neef op een lijst stonden, als ze jullie vaders niet vonden dan moesten ze jullie meenemen (p.12). Als dit werkelijk het geval was, is het heel onwaarschijnlijk dat je oma en moeder de taliban relatief makkelijk konden overtuigen om jullie vrij te laten. Toen jullie twee of drie meter van je huis waren lieten de mannen jullie weer los (p.11). Vervolgens zou de taliban ermee gedreigd hebben om jullie te vermoorden indien jullie vaders volgende keer niet aanwezig waren (p.7). Het niet erg

aannemelijk dat de taliban, nét nadat ze hun eerdere dreigementen gemakkelijk lieten varen, een nog zwaardere bedreiging uiten. Verder is het ook onlogisch dat de taliban jullie de kans geeft om te vluchten, door je vader drie of vier dagen de tijd te geven om zich te melden (p.7).

Verder moet opgemerkt dat de reactie van je vader op de bedreigingen van de taliban vrij laconiek is. De tweede keer dat de taliban bij jou thuis was zouden ze gedreigd hebben jou en je neef mee te nemen. Wanneer je oma dit aan je vader vertelde, zei hij dat niet zomaar kon stoppen met zijn werk (p.6). Het is weinig aannemelijk dat je vader geen enkele actie ondernam om zijn zoon in veiligheid te brengen na een rechtstreekse bedreiging door de taliban. Zeker aangezien uit je snelle vertrek uit Afghanistan blijkt dat je vader de middelen had om je in veiligheid te brengen.

Ook het gedrag van de taliban na je vertrek is niet aannemelijk. De taliban zou naar jullie huis gekomen zijn en hardhandig naar jullie gevraagd hebben. Jullie familie zou gezegd hebben dat jullie weg waren en ze niet wisten waar jullie waren (p.7). Het is onwaarschijnlijk dat de taliban zich opnieuw zo makkelijk laat afschepen. Er was verder geen enkele represaille van de taliban tegenover je familie, ook niet tegen je tweede oudste neef A. die ondertussen 15 of 16 is (p.11). Je vader bleef op zijn werk (p.7). Het contrast met de vermeende doodsb bedreigingen enkele dagen eerder is heel groot. Jij zegt dat jij en je neef op de lijst stonden en A. niet, daarom lieten ze hem met rust (p.11). Deze verklaring overtuigt niet. Als die lijst daadwerkelijk zo belangrijk zou zijn en echt zou bestaan dan hadden de taliban jou niet zomaar laten gaan toen jij in hun handen was. Verder is het ook opmerkelijk dat jouw familie na jouw vertrek geen maatregelen nam om de rest van de familie in veiligheid te brengen. De passieve houding van zowel jouw familie als van de taliban staat haaks op het beeld dat je schept en doet ernstig afbreuk in het geloof in jouw problemen met de taliban.

Tenslotte legde je vage en volatiele verklaringen af over wat met vader gebeurde na de machtsovername van de taliban, en wanneer je dat precies te weten kwam. Je zegt dat je lang onderweg was, weinig contact had en niet wist waar je vader bleef of wat hij deed (p.7). Dit is eerder vaag en kan je volatiele verklaringen over het vermeende vertrek van je vader naar Iran niet verschonen. Eerst zei je dat je een maand voor het persoonlijk onderhoud in december 2022 te horen kreeg dat je vader en oom in Iran waren (p.7). Vervolgens zei je dat je twee maanden na de machtsovername (in augustus 2021) te horen kreeg dat je vader naar Iran vertrokken was (p.8). Nadat je om verduidelijking gevraagd werd verklaarde je dat je familie het drie maanden na de machtsovername wist, en jij een maand later (p.8). De grote verschillen in je verklaringen over het nieuws dat je vader erin geslaagd was Afghanistan veilig te ontvluchten doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van je relaas. Sowieso zou het al verbazen dat u ruim 4 maanden na de val nog steeds niet zou geweten hebben dat je vader samen met je oom naar Iran was gevlucht en je in december 2021 (DVZ verklaringen) nog verklaarde dat je vader vermist was. Je bent er niet in geslaagd aannemelijk te maken dat je met de dood bedreigd werd door de taliban.

Uit de beschikbare informatie

(https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Tar_geting_of_individuals.pdf, https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en [https:// euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2022](https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2022)) blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. Rekening houdend met jouw verklaringen en de beschikbare informatie kan gesteld worden dat de problematische situatie van jouw vader plausibel is. Wat jouw situatie betreft, kan vooreerst worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging. Het loutere feit dat jij een familielid bent van een vroeger lid van de Afghaanse politie is onvoldoende om een nood aan bescherming in jouw hoofde aannemelijk te maken. Dit blijkt ook uit de situatie van je in Afghanistan achtergebleven familieleden. De overige leden van jouw kerngezin; moeder, broers en zussen, wonen immers nog in Afghanistan. Je hebt contact met hen, het gaat goed (p.4) en ze komen rond (p.11). Je neef A. hielp je door documenten naar België op te sturen (p.5). Bijgevolg kan niet worden ingezien waarom jij louter omwille van het vroegere beroep van je vader dan wel zou worden gevisieerd.

Tenslotte zeg je dat je in Afghanistan niet op dezelfde manier kan leven als in België (p.13). Je laat echter na in concreto aan te tonen dat je verwesterd bent. Je verwijst naar verschillen in kledij, kapsel en op tijd naar de moskee gaan (p.13). Er moet worden vastgesteld dat hieruit geen vrees voor vervolging of risico op ernstige schade in jouw hoofde kan worden afgeleid. Je hebt immers niet aangetoond dat je dermate verwesterd zou zijn dat je zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende

wetten, regels en gebruiken, en dat je bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en je leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

Je slaagt er niet in aannemelijk te maken dat je een geloofwaardige vrees voor vervolging koestert of een reëel risico op ernstige schade loopt.

De documenten die je voorlegt kunnen deze conclusie niet wijzigen. De taskara staft de identiteit en afkomst uit Afghanistan van je vader, wat niet betwist wordt door het CGVS. De documenten, badges en foto's van je vaders werk indiceren dat hij inderdaad voor de politie heeft gewerkt.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.*

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden

(HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris

van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico

bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal

burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties

uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Nangarhar actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Nangarhar. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus

2021 het land en de

bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een ‘emergency’ of ‘catastrophic’ situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals

wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_ec

[onomicindicatorsinAfghanistanandinKabulcity.pdf\]\]](#) en **EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazare Sharif, and Herat City** van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsvername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van ‘hulpverzadiging’ en ‘overuitgaven’, wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een

groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_ec

onomicindicatorsinAfghanistanandinKabulcity.pdf))) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker een schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7, 48/9 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet

van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 14 en 17 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en van *“de beginselen van nauwkeurigheid, voorzorg en behoorlijk bestuur”*.

Verzoeker gaat in een eerste onderdeel in op de rechten van het kind. Ten eerste voert hij aan dat zijn jonge leeftijd een bijzondere voorzichtigheid vereist bij de behandeling van zijn asielverzoek in het algemeen en zijn verklaringen in het bijzonder. Het voordeel van de twijfel dient ruim te worden toegepast. Naast zijn kwetsbaarheid wegens zijn leeftijd, is er ook sprake van een kwetsbaarheid wegens zijn psychologische gezondheidstoestand. Hoewel de commissaris-generaal op de hoogte was van zijn situatie, werden er tijdens de twee verhoren geen specifieke maatregelen genomen nu er geen begeleiding was van een vertrouwenspersoon. De commissaris-generaal was nochtans op de hoogte van het trauma wegens zijn verleden, waardoor hij had moeten weten dat het stellen van dergelijke vragen een crisisreactie teweeg zou brengen. Indien de commissaris-generaal de moeite had genomen om hem in adequate omstandigheden te horen, had er geen sprake geweest van flagrante tegenstrijdigheden. Hij verwijt de commissaris-generaal niet de moeite gedaan te hebben om een psycholoog of geneesheer aan te wijzen teneinde te weten te komen wat de specifieke procedurele noden zijn.

Ten tweede gaat verzoeker in op de rechten van het kind bij terugkeer naar Afghanistan, waarbij hij preciseert dat verschillende fundamentele rechten er zullen worden geschonden daar hij verplicht zal worden om aangepaste kledij en een baard te dragen en het hem verboden zal worden om naar muziek te luisteren. Bovendien zal hij beperkt worden om naar school te gaan, om met andere kinderen om te gaan, zal hij verplicht worden om godsdienstplichten te vervullen en zal hij beperkt worden in de vrijheid van meningsuiting. Hij wijst erop dat de taliban een indringende en coërcitieve houding aannemen ten opzichte van de Afghanen met sancties die kennelijk buitenmaats zijn. Als minderjarige vormt hij een mikpunt voor de taliban. Bovendien wordt het risico op rekrutering nog versterkt door de humanitaire situatie in Afghanistan. Hij verwijt de commissaris-generaal geen individuele analyse van die elementen te hebben doorgevoerd.

In een tweede onderdeel gaat hij in op zijn persoonlijke geschiedenis en de analyse van het CGVS. Hij legt uit dat hij en zijn neef door de taliban beschouwd werden als een middel om hun vader te dwingen elke professionele samenwerking met de autoriteiten te beëindigen. Indien zij hen hadden meegenomen, zou die druktactiek minder dwingend zijn geweest. Omdat zij nooit eerder gevlucht waren, hadden de taliban het gevoel dat ze de situatie onder controle hadden, wat verklaart dat zij druk konden blijven zetten. Bovendien wordt die werkwijze van de taliban volgens hen aangetoond door de uitspraken van de talibanrechtbanken, waarna hij een journalist uit 2016 citeert en waaruit blijkt dat het bestaan van die rechtbanken een pijler is geworden van de controle van de taliban over de bevolking.

Hij vervolgt dat de Afghaanse samenleving patriarchaal is en dat dus zijn moeder, zus en andere vrouwen geen gevaar lopen en geen doelwit kunnen zijn van de represailles van de taliban. Hij stelt dat enkel mannen en jongens in de gevechtleeftijd slachtoffer kunnen zijn van represailles. Bovendien moesten ook zijn vader en oom Afghanistan ontvluchten. Zijn neef A. was nog heel jong, wat hij ook had verklaard tijdens zijn persoonlijk onderhoud. Hij wijst erop dat hij ten tijde van zijn vertrek uit Afghanistan slechts 11 à 12 jaar oud was, wat heel jong is en waarmee geen rekening gehouden werd. Hij legt uit dat de dreigementen van de taliban geweldloos waren, dat zijn vader tijdens hun bezoeken thuis niet aanwezig was, dat er slechts enkele dagen lagen tussen de verschillende bezoeken en dat het daarom onmogelijk was om snel stappen te ondernemen. Hij merkt ook op dat hij verder geen vragen werd gesteld en dat indien men van mening was dat er tegenstrijdigheden waren, hij hiermee had moeten worden geconfronteerd.

Vervolgens, m.b.t. het relaas over zijn vader, wijst hij erop dat hij minderjarig is en zich aldus moeilijk in de tijd kan situeren. Bovendien, omdat hij verhalen moet vertellen over gebeurtenissen die hij niet persoonlijk heeft meegemaakt, is het voor hem moeilijker om deze te vertellen. De onnauwkeurigheid van zijn verklaringen kan hem aldus niet worden verweten.

In een volgend onderdeel gaat verzoeker in op de verwestering.

Hij benadrukt dat hij reeds twee jaar in België verblijft en Afghanistan reeds bijna drie jaar geleden heeft verlaten. Hij stelt gedurende deze drie jaar gewend te zijn geraakt aan het leven in België, de Franse taal te hebben geleerd en cursussen en opleidingen te hebben gevolgd. Die elementen getuigen volgens hem van zijn integratie in de Belgische bevolking en van zijn verwestering.

Onder verwijzing naar diverse landeninformatie, waaronder rapporten van EUAA, ASYLOS en het onderzoek van F. Stahlmann, gaat hij in op de daden van vervolging, waarbij verwesterde Afghanen het slachtoffer kunnen worden van daden van lichamelijk geweld en/of onevenredige of discriminerende vervolging. Verder zet hij uitgebreid de gronden van vervolging uiteen. Verzoeker verschaft een overzicht van rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), waarbij de vluchtelingenstatus werd toegekend op basis van verwestering.

In een volgend onderdeel gaat verzoeker in op de subsidiaire beschermingsstatus en stelt hij dat zijn regio van herkomst, namelijk het dorp Mir Gul Kalay gelegen in de provincie Paktia niet in twijfel wordt getrokken door het CGVS. Hij geeft aan dat het CGVS van oordeel is dat hij in Laghman veilig kan wonen. Hij verschaft een uiteenzetting aangaande de veiligheidssituatie in Afghanistan, waarbij hij benadrukt dat verschillende internationale organisaties – waaronder UNHCR, OSAR, Amnesty International en Human Rights Watch – hebben gewezen op de verslechterde veiligheidssituatie. Hij citeert uit diverse landeninformatie. Hij benadrukt dat ook na de machtsovername nog steeds veel geweldsincidenten plaatsvinden vanwege andere gewapende groepen. Verzoeker verwijst naar het standpunt van UNHCR van augustus 2021 waarbij zij oproepen om een gedwongen terugkeer naar Afghanistan op te schorten en om Afghanen toegang te bieden tot het grondgebied. Hij verwijst naar rechtspraak van de Raad dat oproept tot een voorzichtige benadering. Verzoeker stelt nog dat de commissaris-generaal zich baseert op bronnen van januari 2022, waarbij het EUAA rapport zelf aangeeft dat er beperkingen zijn om betrouwbare en actuele informatie te bekomen. Hij verwijst tevens naar rechtspraak van de Raad, waarin wordt gesteld dat er geen voldoende nauwkeurige en actuele informatie voorligt. Verzoeker acht het, in het licht van de ontwikkelingen, voorbarig te denken dat de veiligheidssituatie zich heeft gestabiliseerd en dat het gebrek aan actuele en objectieve informatie noopt tot voorzichtigheid. Verzoeker nodigt de commissaris-generaal uit om ofwel zijn standpunt te heroverwegen ofwel een Fact-Finding Mission te organiseren.

Vervolgens verschaft verzoeker een uiteenzetting over de preciaire sociaaleconomische en humanitaire situatie in Afghanistan. Verzoeker acht de taliban verantwoordelijk voor de verslechtering van de sociaaleconomische en humanitaire situatie, waarbij de machtsovername een einde heeft gemaakt aan de internationale hulp die veel Afghanen in staat stelde te overleven. Verzoeker benadrukt dat voormalige donorlanden geen zaken willen doen met de door de taliban geleide regering, die door geen enkel land wordt erkend en dat de taliban weigert concessies te doen, met name op het gebied van de rechten van de vrouw, die de impasse zouden helpen doorbreken.

Verzoeker stelt verder dat de humanitaire crisis in Afghanistan leidt tot een schending van artikel 3 van het EVRM, waarbij hij verwijst naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) inzake de toepassing van artikel 3 van het EVRM, op situaties van preciaire sociaaleconomische of humanitaire omstandigheden. Verzoeker trekt een parallel met de rechtspraak van het EHRM in de zaak *“Sufi en Elmi”*.

Verzoeker betwist de vereiste van het vrijwillige/opzettelijke karakter van het gedrag van een actor, opdat de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend, waarbij hij stelt dat de contouren die het HvJ dienaangaande in zijn arrest *“Mbodj”* heeft verduidelijkt, moeten worden bekeken in de specifieke context van een persoon die zorg nodig had waarvan niet zeker was of deze beschikbaar was in het land van herkomst.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar het CGVS. Verzoeker citeert en verwijst doorheen zijn verzoekschrift naar landeninformatie en voegt consulteerbare weblinks toe. Ook in een stukkenbundel, die wordt bijgevoegd aan het verzoekschrift, verwijst verzoeker nog naar algemene informatie over de algemene situatie in Afghanistan en voegt hij consulteerbare weblinks toe (stukken 1-63).

3. Aanvullende nota

3.1. Op 28 augustus 2023 maakt de commissaris-generaal een aanvullende nota over op grond van artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin gerefereerd wordt aan volgende nieuwe stukken, waarvan de weblink wordt vermeld:

- EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments, 4 november 2022;
- EUAA Country Guidance: Afghanistan, januari 2023;
- EUAA Afghanistan Security Situation, augustus 2022;
- COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie, 5 mei 2022;
- EASO Afghanistan Country Focus, januari 2022;
- EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city, augustus 2022;

- EASO *Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*, augustus 2020;
 - EUAA *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022;
 - UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023
- Er wordt verder gerefereerd aan volgend stuk, waarvan tevens een afschrift wordt gevoegd:
- COI *Focus Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*, 23 september 2022.

4. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*

- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. Voorafgaand

Waar in het verzoekschrift wordt opgeworpen dat er een gebrek aan informatie is inzake de huidige situatie in Afghanistan, wordt het volgende aangestipt.

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker, wiens verzoekschrift doorspekt is met landeninformatie, doet hierover niet anders denken.

4.4. Bijzondere procedurele noden

In de bestreden beslissing wordt vooreerst in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet vastgesteld dat er, op grond van het geheel van de gegevens in het administratief dossier, in hoofde van verzoeker als niet-begeleide minderjarige bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Het persoonlijk onderhoud van verzoeker werd afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het CGVS een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Na lezing van het gehoorverslag oordeelt de Raad dat de betrokken protection officer tijdens het gehoor voldoende oog had voor de jeugdige leeftijd, maturiteit en kwetsbaarheid van verzoeker. Tevens stelt de Raad vast dat noch uit het gehoor noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Op het moment van zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS was verzoeker 17 jaar en 3 maanden en dus geen *infans*, waardoor redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in staat is doorleefde en coherente verklaringen af te leggen over de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten. Uit het gehoorverslag en de bestreden beslissing blijkt verder dat rekening werd gehouden met verzoekers persoonlijke achtergrond en de algemene situatie in zijn land van herkomst. In het gehoorverslag kan worden gelezen dat de protection officer herhaaldelijk open vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen over wat hem zou zijn overkomen. Er was ook bijstand van een tolk Pasthou en verzoekers voogd en advocaat waren aanwezig.

Hieruit blijkt de commissaris-generaal bij de beoordeling van de verklaringen van verzoeker en de stukken in het administratief dossier afdoende rekening heeft gehouden met zijn jeugdige leeftijd, maturiteit, evenals met de algemene situatie in zijn land van herkomst.

4.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.5.1. Het asielrelaas van verzoeker kan als volgt worden samengevat. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest verzoeker gedood te zullen worden door de taliban. De taliban zouden hem, zijn vader en zijn oma bedreigd hebben zodat zijn vader zou stoppen met zijn werkzaamheden.

4.5.2. Middels de bestreden beslissing weigert de commissaris-generaal de vluchtelingenstatus aan verzoeker toe te kennen en baseert hij zich hiervoor op volgende vaststellingen:

- i) Verzoekers verklaringen over het gedrag van de taliban zijn onlogisch nu het niet aannemelijk is dat de taliban, nadat ze hun eerdere dreigementen gemakkelijk lieten varen, een nog zwaardere bedreiging uiten

en de taliban verzoeker en zijn neef desondanks de kans zouden geven om te vluchten door de vader drie of vier dagen de tijd te geven om zich te melden;

ii) De reactie van verzoekers vader op de bedreigingen van de taliban is laconiek nu (a) zijn vader, na een tweede bedreiging, zei dat hij niet zomaar kon stoppen met zijn werk en (b) geen enkele actie ondernam om zijn zoon in veiligheid te brengen na een directe bedreiging door de taliban.

iii) De passieve houding van zowel zijn eigen familie als van de taliban staat haaks op het beeld dat hij schept nu: (a) het onwaarschijnlijk is dat de taliban zich zo gemakkelijk laten afscheppen en er geen enkele represaille was tegenover zijn familie; (b) zijn vader op zijn werk bleef; (c) indien de lijst, waarop hij en zijn neef stonden, zo belangrijk was en echt zou bestaan, de taliban hen niet zomaar hadden laten gaan; (d) verzoekers familie na zijn vertrek geen maatregelen nam om de rest van de familie in veiligheid te brengen.

iv) Verzoeker legt (a) vage en volatiele verklaringen of over wat er met zijn vader gebeurde na de machtsovername van de taliban en over wanneer hij dit te weten kwam en (b) hij legt ook inconsistente verklaringen af over het nieuws dat zijn vader erin geslaagd zou zijn Afghanistan te ontvluchten.

v) Verzoeker toont niet aan waarom hij louter omwille van het vroegere beroep van zijn vader zou worden gevisieerd omdat (a) uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het loutere feit dat hij een familielid is van een vroeger lid van de Afghaanse politie onvoldoende is om een nood aan bescherming in zijn hoofde aannemelijk te maken en (b) dit ook blijkt uit de situatie van zijn in Afghanistan achtergebleven familieleden nu zijn moeder, broers en zussen nog in Afghanistan wonen, hij met hen contact onderhoud, ze het goed stellen en ze rond komen.

vi) Door te stellen dat hij niet op dezelfde manier kan leven als in België, maakt verzoeker niet *in concreto* aannemelijk verwesterd te zijn.

vii) De door verzoeker voorgelegde documenten zijn niet in staat voorgaande conclusies te wijzigen nu (a) zijn taskara de identiteit en afkomst uit Afghanistan van zijn vader staat, wat niet wordt betwist en (b) de documenten, badges en foto's van zijn vader indiceren dat hij inderdaad voor de politie heeft gewerkt.

5.4.3. Verzoeker kan vooreerst geen afbreuk doen aan voormelde terechte vaststellingen door op algemene wijze te verwijzen naar zijn profiel als minderjarige.

Immers, waar verzoeker aanvoert dat bij de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming rekening diende te worden gehouden met het hoger belang van het kind, merkt de Raad op dat de algemene bepaling dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, geen afbreuk kan doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en van het Vluchtelingenverdrag, duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het loutere feit dat het hoger belang van het kind uiteraard moet worden geëerbiedigd, voegt niets toe aan de beoordeling zoals die werd gemaakt in de bestreden beslissing. Verzoekers uitgebreide theoretische toelichting legt niet voldoende concreet uit op welke wijze het belang van het kind een doorslaggevende impact heeft en een ander licht werpt op de bestreden beslissing. Aldus toont verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van het principe van het hoger belang van het kind. De Raad benadrukt hierbij nogmaals dat er gedurende de procedure wel degelijk voldoende rekening werd gehouden met zijn kwetsbaarheid als minderjarige, zoals uit de hierboven gedane vaststellingen (punt 4.4) ook blijkt.

De Raad erkent dat verzoeker een jonge leeftijd had bij aankomst in België en nog steeds heeft en zich bijgevolg in een kwetsbare positie bevindt. Evenwel dient te worden vastgesteld dat tijdens de procedure steevast rekening werd gehouden met verzoekers minderjarigheid en kwetsbare toestand. Vooreerst werd een fiche opgemaakt "niet-begeleide minderjarige vreemdeling" die een eerste screening uitvoert naar bijzondere noden of kwetsbaarheden. Verzoeker kreeg een voogd toegewezen op 27 september 2021, die verzoeker kon bijstaan vanaf het begin van de procedure (AD CGVS, deel DVZ). Ook uit de notities van het persoonlijke onderhoud blijkt dat verzoeker op een aangepaste wijze werd begeleid en alle kansen werd geboden om de relevante aspecten van zijn verzoek om internationale bescherming toe te lichten. In elk geval kan uit het verloop van het persoonlijke onderhoud met verzoeker, die werd bijgestaan door zijn voogd en zijn advocaat, worden afgeleid dat hij werd ondervraagd door een gespecialiseerde protection officer en dat hem gepaste vragen werden gesteld (zie ook *supra* punt 4.4; NPO, p. 1-2).

Waar verzoeker stelt dat de commissaris-generaal op de hoogte was van zijn opgelopen trauma en meent dat hij een psycholoog had moeten aanstellen, merkt de Raad vooreerst op dat nergens uit de stukken van het rechtsplegingsdossier mag blijken dat er sprake is van medische problemen in hoofde van verzoeker. Verzoeker legt geen medische attesten neer om zijn beweringen te onderbouwen (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, taskara vader, doc werk vader). Aldus kan er op geen enkele

wijze worden vastgesteld dat hij niet in staat zou zijn geweest om op een normale wijze een persoonlijk onderhoud te ondergaan of om coherente, gedetailleerde, doorleefde en aannemelijke verklaringen te kunnen afleggen in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. In zijn verzoekschrift concretiseert verzoeker op generlei wijze zijn geestelijke problemen, laat hij na te verduidelijken op welke wijze er sprake zou zijn van mentale problemen en is hij nog minder in staat aan te tonen dat deze dan van enige invloed zouden zijn op zijn cognitieve capaciteiten dan wel op zijn mogelijkheden om zijn vluchtmotieven uiteen te zetten. Hiernaar gevraagd ter terechtzitting deelt zijn raadsman mee dat er inderdaad geen medische documenten zijn.

Vervolgens dient opgemerkt dat verzoeker, gevraagd op de DVZ hoe zijn gezondheidstoestand is, verklaarde 'geen probleem' (AD CGVS, deel DVZ, Verklaring DVZ punt 30) te hebben.

Verder blijkt uit een lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud dat verzoeker wel degelijk in staat bleek om de hem gestelde vragen te begrijpen en erop te antwoorden, dat hij wel degelijk details kon verschaffen over de voorgehouden gebeurtenissen en dat hij, op geen enkel moment gewag maakt van zijn mentale gezondheidstoestand.

Verder werd tijdens de verschillende gehoren geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot het feit dat hij niet in staat zou zijn om het te ondergaan. Verzoeker verklaarde dat het gehoor op de DVZ goed is verlopen (NPO, p. 3). Na afloop van het persoonlijk onderhoud maakte noch hijzelf, noch zijn advocaat, noch zijn voogd enige opmerkingen betreffende zijn mentale gezondheidstoestand (NPO, p. 14). Evenmin wordt er melding gemaakt van de noodzakelijke aanwezigheid van een vertrouwenspersoon, "zoals een psycholoog aangewezen voor verzoeker", teneinde verzoeker gerust te stellen tijdens een persoonlijk onderhoud.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, kan wel degelijk worden vastgesteld dat de commissaris-generaal terecht besluit dat er onvoldoende concrete elementen voorliggen waaruit zou kunnen blijken dat verzoeker nood zou hebben aan bijzondere procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing werd aldus op goede gronden als volgt gemotiveerd: *"Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst."*

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog aangeeft dat de verwerende partij de moeite niet nam om een psycholoog of een geneesheer aan te wijzen om te weten te komen welke zijn specifieke procedurele noden zijn, dient erop gewezen dat de commissaris-generaal geenszins verplicht is zelf een psycholoog of geneesheer aan te duiden teneinde de eventuele bijzondere procedurele noden in hoofde van verzoeker vast te stellen, en al evenmin dat hij in de bestreden beslissing zou dienen te motiveren waarom hij geen zulke psycholoog of geneesheer aanduidt. Hoe dan ook blijkt uit artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet dat de elementen die bijzondere procedurele noden kunnen uitmaken, door de verzoeker zelf kunnen worden aangebracht in een vragenlijst of later in de asielprocedure en dat, *"daarnaast"*, een ambtenaar-geneesheer of een andere bevoegde beroepsbeoefenaar in de gezondheidszorg, aangewezen door de minister of zijn gemachtigde, via een medisch onderzoek aanbevelingen *"kan"* doen betreffende de bijzondere procedurele noden die een verzoeker om internationale bescherming behoeft. Het aanstellen van een ambtenaar-geneesheer of een andere bevoegde beroepsbeoefenaar in de gezondheidszorg, zoals een psycholoog, is dan ook facultatief en bovendien een bevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde.

Uit het voorgaande is gebleken dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op afdoende wijze oordeelde dat er onvoldoende concrete elementen voorliggen waaruit bijzondere procedurele noden in hoofde van verzoeker zouden kunnen blijken. Tevens blijkt uit het voorgaande dat verzoeker niet dienstig kan verwijzen naar zijn (mentale) gezondheidsproblemen teneinde zijn vage en onaannemelijke verklaringen, zijn gebrekkige kennis en de lacunes in zijn verklaringen te verschonen (zie ook *infra*).

Bovendien klemmt verzoekers betoog omtrent zijn psychische situatie des te meer nu hij doorheen zijn verzoekschrift zijn verklaringen, afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud grotendeels herhaalt en bevestigt. Dat hij zijn verklaringen bevestigt, wijst erop dat hij wel degelijk bij machte was zijn asielprocedure te doorlopen.

4.5.4. Waar verzoeker erop wijst dat in zijn hoofde, gezien zijn leeftijd en gezien de humanitaire situatie in Afghanistan, een risico bestaat op rekrutering door de taliban, beperkt hij zich er in zijn verzoekschrift toe te wijzen op algemene informatie, waarbij hij voorbijgaat aan zijn concrete verklaringen zoals die blijken uit de notities van het persoonlijk onderhoud en waarmee hij niet in staat is de concrete motieven zoals weergegeven in de bestreden beslissing te weerleggen. Na lezing van het rechtsplegingsdossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken, met name dat hij de taliban vreest nadat zij ermee gedreigd hebben hem te vermoorden indien zijn vader en zijn oom niet met hun job bij de overheid wilden stoppen. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing inzake het vluchtrelaas van verzoeker op goede gronden wat volgt: *“Doorheen je vluchtrelaas valt op dat de taliban onlogisch gedrag vertoont. Er moet dan ook vastgesteld worden dat je relaas niet overtuigt. De derde keer dat de taliban bij jou aan huis waren, namen ze jou en je neef mee (p.6). Je zegt dat jij en je neef op een lijst stonden, als ze jullie vaders niet vonden dan moesten ze jullie meenemen (p.12). Als dit werkelijk het geval was, is het heel onwaarschijnlijk dat je oma en moeder de taliban relatief makkelijk konden overtuigen om jullie vrij te laten. Toen jullie twee of drie meter van je huis waren lieten de mannen jullie weer los (p.11). Vervolgens zou de taliban ermee gedreigd hebben om jullie te vermoorden indien jullie vaders volgende keer niet aanwezig waren (p.7). Het niet erg aannemelijk dat de taliban, nét nadat ze hun eerdere dreigementen gemakkelijk lieten varen, een nog zwaardere bedreiging uiten. Verder is het ook onlogisch dat de taliban jullie de kans geeft om te vluchten, door je vader drie of vier dagen de tijd te geven om zich te melden (p.7).*

Verder moet opgemerkt dat de reactie van je vader op de bedreigingen van de taliban vrij laconiek is. De tweede keer dat de taliban bij jou thuis was zouden ze gedreigd hebben jou en je neef mee te nemen. Wanneer je oma dit aan je vader vertelde, zei hij dat niet zomaar kon stoppen met zijn werk (p.6). Het is weinig aannemelijk dat je vader geen enkele actie ondernam om zijn zoon in veiligheid te brengen na een rechtstreekse bedreiging door de taliban. Zeker aangezien uit je snelle vertrek uit Afghanistan blijkt dat je vader de middelen had om je in veiligheid te brengen.

Ook het gedrag van de taliban na je vertrek is niet aannemelijk. De taliban zou naar jullie huis gekomen zijn en hardhandig naar jullie gevraagd hebben. Jullie familie zou gezegd hebben dat jullie weg waren en ze niet wisten waar jullie waren (p.7). Het is onwaarschijnlijk dat de taliban zich opnieuw zo makkelijk laat afschepen. Er was verder geen enkele represaille van de taliban tegenover je familie, ook niet tegen je tweede oudste neef A. die ondertussen 15 of 16 is (p.11). Je vader bleef op zijn werk (p.7). Het contrast met de vermeende doodsb bedreigingen enkele dagen eerder is heel groot. Jij zegt dat jij en je neef op de lijst stonden en A. niet, daarom lieten ze hem met rust (p.11). Deze verklaring overtuigt niet. Als die lijst daadwerkelijk zo belangrijk zou zijn en echt zou bestaan dan hadden de taliban jou niet zomaar laten gaan toen jij in hun handen was. Verder is het ook opmerkelijk dat jouw familie na jouw vertrek geen maatregelen nam om de rest van de familie in veiligheid te brengen. De passieve houding van zowel jouw familie als van de taliban staat haaks op het beeld dat je schept en doet ernstig afbreuk in het geloof in jouw problemen met de taliban.

Tenslotte legde je vage en volatiele verklaringen af over wat met vader gebeurde na de machtsovername van de taliban, en wanneer je dat precies te weten kwam. Je zegt dat je lang onderweg was, weinig contact had en niet wist waar je vader bleef of wat hij deed (p.7). Dit is eerder vaag en kan je volatiele verklaringen over het vermeende vertrek van je vader naar Iran niet verschonen. Eerst zei je dat je een maand voor het persoonlijk onderhoud in december 2022 te horen kreeg dat je vader en oom in Iran waren (p.7). Vervolgens zei je dat je twee maanden na de machtsovername (in augustus 2021) te horen kreeg dat je vader naar Iran vertrokken was (p.8). Nadat je om verduidelijking gevraagd werd verklaarde je dat je familie het drie maanden na de machtsovername wist, en jij een maand later (p.8). De grote verschillen in je verklaringen over het nieuws dat je vader erin geslaagd was Afghanistan veilig te ontvluchten doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van je relaas. Sowieso zou het al verbazen dat u ruim 4 maanden na de val nog steeds niet zou geweten hebben dat je vader samen met je oom naar Iran was gevlucht en je in december 2021 (DVZ verklaringen) nog verklaarde dat je vader vermist was. Je bent er niet in geslaagd aannemelijk te maken dat je met de dood bedreigd werd door de taliban.

Uit de beschikbare informatie (https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2022>) blijkt dat bepaalde personen die vroeger

tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. Rekening houdend met jouw verklaringen en de beschikbare informatie kan gesteld worden dat de problematische situatie van jouw vader plausibel is. Wat jouw situatie betreft, kan vooreerst worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging. Het loutere feit dat jij een familielid bent van een vroeger lid van de Afghaanse politie is onvoldoende om een nood aan bescherming in jouw hoofde aannemelijk te maken. Dit blijkt ook uit de situatie van je in Afghanistan achtergebleven familieleden. De overige leden van jouw kerngezin; moeder, broers en zussen, wonen immers nog in Afghanistan. Je hebt contact met hen, het gaat goed (p.4) en ze komen rond (p.11). Je neef A. hielp je door documenten naar België op te sturen (p.5). Bijgevolg kan niet worden ingezien waarom jij louter omwille van het vroegere beroep van je vader dan wel zou worden gevisieerd. Tenslotte zeg je dat je in Afghanistan niet op dezelfde manier kan leven als in België (p.13). Je laat echter na in concreto aan te tonen dat je verwesterd bent. Je verwijst naar verschillen in kledij, kapsel en op tijd naar de moskee gaan (p.13). Er moet worden vastgesteld dat hieruit geen vrees voor vervolging of risico op ernstige schade in jouw hoofde kan worden afgeleid. Je hebt immers niet aangetoond dat je dermate verwesterd zou zijn dat je zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat je bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en je leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

Je slaagt er niet in aannemelijk te maken dat je een geloofwaardige vrees voor vervolging koestert of een reëel risico op ernstige schade loopt.

De documenten die je voorlegt kunnen deze conclusie niet wijzigen. De taskara staft de identiteit en afkomst uit Afghanistan van je vader, wat niet betwist wordt door het CGVS. De documenten, badges en foto's van je vaders werk indiceren dat hij inderdaad voor de politie heeft gewerkt."

Waar hij in zijn verzoekschrift de handelswijze van de taliban tracht uit te leggen en hij erop wijst dat hij en zijn neef gezien werden als een dwangmiddel om hun eigen vaders te dwingen hun professionele samenwerking met de autoriteiten te beëindigen, is hij niet in staat een ander licht te werpen op bovenstaande motieven. Waar hij dienaangaande opmerkt dat de taliban vrouwen niet als voorwerp van hun wraak beschouwen en zij daarom door de taliban niet werden bedreigd, beperkt hij zich tot een louter blote bewering die bovendien strijdig is met zijn eigen verklaringen, nu hij wel degelijk stelde dat zijn oma benaderd werd door de taliban en zijn nicht zelfs bedreigd werd met een geweer (NPO, p. 6-7) teneinde ervoor te zorgen dat haar zonen hun werkzaamheden zouden stopzetten. Met zijn betoog in zijn verzoekschrift is hij allerm minst in staat om afbreuk te doen aan de vaststelling dat het onlogisch gedrag van de taliban, de laconieke reactie van zijn vader op de bedreigingen van de taliban, het onaannemelijke gedrag van de taliban en zijn eigen volatiele en vage verklaringen over wat er met zijn vader gebeurde na de machtsovername van de taliban, afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

Aangezien verzoeker niet in staat is de motieven in de beslissing te weerleggen en zij steun vinden in het administratief dossier, blijven zij overeind.

4.5.5. Verzoeker zet in het verzoekschrift uiteen dat hij niet kan terugkeren naar Afghanistan wegens zijn verblijf in België en zijn verwestering. Hij wijst in essentie op zijn verblijf in België sedert twee jaar en zijn vertrek uit Afghanistan sedert drie jaar.

4.5.5.1. Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO Afghanistan Country Focus januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO "Afghanistan Country Focus", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA "Afghanistan security situation" augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “Afghanistan security situation” augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “zina”– d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “immorele inhoud” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan – taliban’s impact on the population, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, Afghanistan targeting of individuals).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “*Afghanistan targeting of*

individuals", p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA "Guidance Note" van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query "*Afghan nationals perceived as 'Westernised'*", 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen "die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die "verwesterd" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid "*to play the game*". Het komt aan verzoeker toe in *concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van "zina" kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden. Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA bijtreden (EUAA, "*Country guidance: Afghanistan*" januari 2023, p. 21 en 72-79).

4.5.5.2. De Raad herhaalt dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat deze levenswijze bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker blijkt daartoe evenwel in gebreke. Verzoeker toont verder niet in *concreto* aan dat in zijn hoofd sprake is van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan met

een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd én zal worden geviseerd/vervolgd.

De Raad moet vaststellen dat verzoeker er zich in zijn verzoekschrift toe beperkt te stellen dat hij intussen negen jaar geleden Afghanistan verliet (p. 23 van het verzoekschrift) – terwijl dit er overigens slechts drie zijn - en reeds twee jaar in België verblijft. Hierbij moet worden vastgesteld dat verzoekers betoog elke verdere persoonlijke invulling mist. De uiteenzetting van verzoeker is te summier en te beperkt en mist bovendien de nodige verdere stoffering, onderbouwing, concretisering en uitwerking om enige (toegeschreven) verwestering aannemelijk te maken. Door louter voor te houden dat hij als kind een mikpunt is van de taliban, terwijl hij thans bijna de leeftijd heeft bereikt van achttien jaar en hij erop wijst dat hij bij terugkeer beperkt zal worden in een aantal rechten, blijkt niet dat verzoeker zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er sprake is van gewijzigde opvattingen, een gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft dan wel dat hij als verwesterd zou kunnen worden gepercipieerd, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen, zoals vormgegeven door de taliban. Het komt hierbij niet aan de Raad om te gissen naar bepaalde gedragingen die verzoeker zich al dan niet zou hebben eigen gemaakt.

De duur van zijn verblijf in België sinds september 2021, *in casu* amper twee jaar, is verder dermate kort dat niet zomaar kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden. Verzoeker verliet Afghanistan weliswaar reeds in 2020 en dit op vijftienjarige leeftijd, doch de Raad kan alleen maar vaststellen dat verzoeker geen concrete elementen aandraagt op grond waarvan kan worden aangenomen dat hij hierdoor totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij een terugkeer. Het komt niet aan de Raad toe om deze leemten op te vullen en zelf te gissen naar verzoekers gedragingen.

Rekening houdend met zijn verklaarde geboortedatum en vertrekdatum uit Afghanistan, kan worden aangenomen dat verzoeker die tot de leeftijd van 15 jaar in Afghanistan heeft verbleven, bij vertrek al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt ook dat verzoeker nog een familiaal netwerk heeft in Afghanistan, waarmee hij nog contact onderhoudt, zodat hij zich desgevallend bij hen kan informeren omtrent de huidige geldende regels en normen (zie NPO, p. 8). Bovendien werd aan verzoekers verklaringen, omtrent waar zijn vader zich bevindt, reeds geen geloof gehecht (zie *supra*), waardoor het niet zonder meer kan worden aangenomen dat zijn vader zich niet meer in Afghanistan zou bevinden.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas (zie *supra*). Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden geviseerd door de taliban.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Hetzelfde geldt voor de verwijzing van verzoeker naar algemene informatie over terugkeerders uit Europa die door hun familie worden verstoten omdat zij met schaamte en mislukking worden geassocieerd. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de voorhanden zijnde informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld (EUAA “Guidance Note” van januari 2023, die verwijst naar de EASO COI query “Afghan nationals perceived as ‘Westernised’”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann). Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofd sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade. Niet alleen worden zijn voorgestelde problemen ongeloofwaardig geacht, bovendien blijkt uit wat *supra* reeds werd

uiteengezet dat verzoeker nog steeds contacten onderhoudt met zijn in Afghanistan verblijvende familieleden en wordt geen geloof gehecht aan het feit dat zijn vader Afghanistan is ontvlucht.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen. Wat betreft de arresten van de Raad, waarnaar verzoeker verwijst, wijst de Raad erop dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwerking hebben. De door verzoeker geciteerde arresten waren bovendien ook op geen enkele manier vergelijkbaar met huidige zaak, waarbij het ging om een Haraza die in Syrië vocht en een Afghaan, die onder meer werd geadopteerd door een Belgische vrouw met een christelijke achtergrond en een liefdesrelatie onderhield met een niet-moslima.

4.5.6. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

4.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

4.6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen hieromtrent.

Artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b, van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest “Sufi en Elmi”, is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een *de-factore* regering aanwezig, met de-factoministers en de-factofunctionarissen (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36- 43). Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere

geweldshandelingen, zoals dat in het arrest “Sufi en Elmi” wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest “Sufi en Elmi” nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest “Sufi en Elmi” werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden igo’s of ngo’s op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviseerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Verzoekers betoog ter zake kan niet tot een andere conclusie leiden.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Hij maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend. Verzoekers betoog en de door hem aangebrachte landeninformatie kan niet anders doen besluiten.

4.6.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviseerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF, alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kabul (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke en 2.679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2.814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. '*Explosive remnants of war*' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van '*targeted killings*'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalde tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "*gevechten*", 994 als "*geweld tegen burgers*", en 477 als "*explosies/geweld op afstand*" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict

dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker beweert afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar (AD CGVS, verklaring DVZ 03.11.2021, punt 10; NPO, p. 3), hoewel hij in zijn verzoekschrift herhaaldelijk en dus verkeerdelijk stelt afkomstig te zijn uit Baghlan. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld in Nangarhar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023. Verzoeker toont dergelijke individuele elementen niet aan. Evenmin kunnen ze door de Raad ontwaard worden uit het rechtsplegingsdossier.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

4.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

4.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is en van zijn voogd. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

4.10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2, van de Vreemdelingenwet. Een schending van de overige opgeworpen beginselen en bepalingen wordt evenmin aangetoond. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend drieëntwintig door:

I. FLORIO,

C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

I. FLORIO